

Josep Maria Pou: "Qualsevol país ha de tenir mires universals i acceptar qualsevol tipus de creació vingui d'on vingui".

El teatre català viu actualment una situació esplèndida. Després d'uns anys de sequera, noves generacions d'actors i autors omplen el panorama teatral català. El nivell de les funcions teatrals ha augmentat considerablement. Testimoni d'aquest moment tan àlgid del teatre és Josep Maria Pou, actor consagrat de teatre i televisió.

Roquerols: Per començar, senyor Pou, ens podria donar, en poques paraules, una visió global sobre la situació actual del teatre català?

Josep Maria Pou: Per parlar de la situació del teatre català, s'ha de destacar un aspecte. Primer de tot, quan es parla de la situació del teatre es parla dels autors, però jo sóc bastant enemic a reduir el teatre d'un país només als autors. Per a mi, el teatre d'un país ha de tenir el mateix nivell i la mateixa qualificació tant de creadors, de directors, d'actors, d'escenògrafs, de productors, d'empresaris, ... i tant o més que d'autors. El teatre és un art global. La situació del teatre català és esplèndida en aquests moments. Des de fa uns anys, els espectacles teatrals són de primeríssima categoria i els que no ho són, apunten coses que fan tenir l'esperança de grans espectacles. Quant als autors pròpiament, s'està sortint d'una etapa de sequera. En els cinc últims anys estan apareixent una sèrie de joves autors molt importants i quan les coses es fan bé, donen el seu fruit (Josep Maria Pou es refereix a les noves produccions de la sala Beckett, el Romea i el Centre Dramàtic de la Generalitat).

R: Contínuament s'està dient que els autors joves no tenen gaires oportunitats. Els empresaris o les grans companyies no volen estrenar les seves obres perquè no són rendibles econòmicament i els grans actors tampoc volen interpretar-les.

J.M.P.: És delicat parlar d'això, però jo diria que la gent s'ha instal·lat en un tòpic, tot i que ells saben que no és cert. A mi, per exemple, mai no m'ha vingut un autor jove a demanar-me que li estrenés una funció. I si vingués, i la funció m'interessés i m'agradés, ho faria fins i tot gratuïtament. Jo seria capaç d'estrenar una funció a la sala Beckett o a qualsevol altre teatre marginal i, com jo, em consta que el noranta-nou per cent dels meus companys que estan més o menys col·locats i tenen un nom. El que passa és que molts autors joves no s'atreixeixen, per prejudicis, a sortir del seu nucli d'amics. També passa un fenomen curiós, però per altra banda lògic. Tota persona jove que comença a escriure una cosa, li sembla que és meravellós i m'han arribat moltes obres que eren autèntiques porqueries i he hagut de dir que no. Per això es pensen que els actors o els directors són els culpables que les seves obres no s'estrenin. D'altra banda, aquest tòpic s'està desmentint moltíssim. Als últims anys, els autors joves estan estrenant amb unes condicions fantàstiques i amb tots els mitjans possibles. Per exemple, al teatre Poliorama, s'ha fet *Dakota*, primera obra del jove Jordi Basaran.

R: Entre les obres que darrerament s'han estrenat a Barcelona, es poden trobar clàssics com *Maria Rosa* d'Àngel Guimerà o més contemporànies com *Políticament incorrecte* de Paco Mir.

El públic, quines prefereix?

J.M.P.: Jo crec que és absolutament indiferent. El que interessa en el teatre és la història i el seu desenvolupament, els personatges, ... El que importa és la qualitat. Al teatre modern hi va moltíssima gent perquè parla sobre els problemes contemporanis, encara que el teatre clàssic és precisament clàssic perquè, malgrat que estigui escrit fa segles, tracta temes de la persona que segueixen sent vigents, de les relacions interpersonals, de l'ésser humà. Jo crec que el públic no, bé, potser la gent jove, però és una minoria. *Maria Rosa* és un clàssic català, encara que només és de finals del segle passat, i *Políticament incorrecte* no és cap exemple de teatre contemporani. És un vulgar vodevil, una funció de to molt menor, que no té altra pretenció que fer riure amb trampes contínuament com ho feia Tania Doris a les revistes del teatre Apol·lo. Un exemple del que és teatre actual és *Dakota* i del teatre actual en el món sencer, *Àngels a Amèrica*.

R: Vostè personalment prefereix un clàssic o un contemporani?

J.M.P.: M'és absolutament igual. Al llarg de la meua carrera, he barrejat tot tipus de teatre. El que m'importa són dues coses: que la història que explica la funció sigui interessant i, en segon lloc, el meu personatge, que m'interessi a mi com a ésser